

Paralela cutremurătoare pe care nu o percepem

26 aprilie 2008

Gili Cârstea

Indiferența poporului lui Dumnezeu față de evaluările divine este aproape inexplicabilă. Este absolut uimitor să constatăm cum au neglijat ei avertizarea lui Dumnezeu referitoare la viitorul lor ca națiune favorizată și chemată la o înaltă misiune.

Mai uimitor este să descoperim că noi, biserica rămășiței, mergem pe același drum cu o nonșalanță totală, și nu numai că nu recunoaștem acest lucru, dar nici măcar nu identificăm corect cauzele tragediei care a lovit pe strămoșii noștri spirituali, de la care pretindem că am preluat ștafeta adevărului.

Între ceea ce li s-a întâmplat lor și ceea ce ni se întâmplă nouă chiar acum există asemănări izbitoare, pe care nu le putem trata superficial, dacă sperăm să ocupăm locul special pe care ni l-a rezervat cerul în acest final zbuciumat al marii controversă.

Încă de când au părăsit Egiptul, și înainte de a intra în țara făgăduită, Dumnezeu a avut grijă să le descopere natura deplorabilă a inimii lor firești, pe care nu erau capabili să o recunoască, ceea ce urma să ducă la apostazie și rebeliune deschisă. Iată ce le spune Moise, în nume propriu:

“Din ziua când ai ieșit din țara Egiptului, până la sosirea voastră în locul acesta, tot răzvrățiți împotriva Domnului ați fost!” (Deut 9:7).

“V-ați tot răzvrătit împotriva Domnului de când vă cunosc” (Deut 9:24).

“Căci eu îți cunosc duhul tău de răzvrătire și încăpățânarea ta cea mare. Dacă vă răzvrățiți voi împotriva Domnului cât trăiesc eu încă în mijlocul vostru, cu cât mai răzvrățiți veți fi după moartea mea!?” (Deut 31:27).

Acestea erau estimările lui Moise. Urmăriți acum predicția divină:

„Iată, tu vei adormi împreună cu părinții tăi. Și poporul acesta se va scula și va curvi după dumnezeii străini ai țării în care intră. Pe Mine Mă va părăsi, și va călca legământul Meu pe care l-am încheiat cu el” (Deut 31:16).

Predicția s-a dovedit corectă. Ei au alergat după dumnezeii străini ai țărilor în care au intrat, părăsind pe Domnul și rupând legământul Lui cu ei. Dar nici astăzi nu recunosc o astfel de realitate. Jură cu mâna pe inimă că ei sunt încă

“unicul obiect al iubirii și grijii lui Dumnezeu de pe pământ,” națiunea prin care Dumnezeu își rezolvă treburile de pe planeta aceasta.

Poporul nostru se află exact în aceeași situație deplorabilă. La început, când această biserică era doar o mișcare firavă și timidă, Dumnezeu a înscris prezentul nostru dubios în mărturia profetică, exact ca și în cazul poporului Israel. Printre miile de sfaturi, avertizări, îndemnuri și făgăduințe, se află ascunsă, neglijată și neînțeleasă, o profeție tulburătoare despre viitorul acelei mișcări glorioase, pe care Dumnezeu o ridicase spre a încheia lucrarea Sa pe pământ. Ascultați:

“Am văzut un tron, iar pe el stăteau Tatăl și Fiul Său, Isus Hristos... Înaintea tronului se aflau poporul advent, biserica și lumea. Am văzut o grupare plecată în fața tronului, profund interesată, în timp ce toți ceilalți erau dezinteresați și nepăsători.

“Cei care erau plecați înaintea tronului trimiteau rugăciunile și priveau la Isus, iar El privea la Tatăl și părea că discută cu El. Atunci o lumină se cobora de la Tatăl la Fiul Său, și de la Acesta la adunarea plecată în rugăciune. Apoi am văzut o puternică lumină venind de la Tatăl asupra Fiului, iar de la El a fost trimisă asupra tuturor celor aflați înaintea tronului. Dar puțini au primit acea lumină. Mulți s-au retras de sub ea, și imediat i s-au împotrivit. Alții erau nepăsători și nu au prețuit lumina, iar aceasta s-a depărtat de la ei. Unii au apreciat-o, și s-au alăturat celor care erau plecați în rugăciune înaintea tronului...”

“Am văzut pe Tatăl ridicându-Se de pe tron și, într-un car de foc, intrând în Sfânta Sfintelor, dincolo de perdea, și așezându-Se. Am văzut acolo scaune de domnie pe care nu le văzusem mai înainte. Apoi L-am văzut pe Isus ridicându-Se de pe tron, iar cei mai mulți dintre cei plecați înaintea tronului s-au ridicat împreună cu El. Nu am văzut nicio rază de lumină trecând de la Isus la mulțimea nepăsătoare după ce S-a ridicat El, iar ei au fost lăsați în întuneric deplin.

“Cei care s-au ridicat împreună cu Hristos își țineau privirile ațintite asupra Lui pe când părăsea tronul, iar El i-a condus puțin; apoi El a ridicat brațul, și s-a auzit vocea Lui spunând: ‘Așteptați aici, Eu intru la Tatăl să primesc împărăția. Păstrați hainele neîntinate, iar Eu Mă voi întoarce de la nuntă, și vă voi lua cu Mine’...”

“Am văzut pe cei care s-au ridicat împreună cu Isus trimițându-și credința în Sfânta Sfintelor la Isus și rugându-se: ‘Tată, dă-ne duhul Tău!’ Atunci Isus a suflat peste ei Duhul Sfânt. În acea suflare se găsea lumină, putere, și multă dragoste, bucurie și pace.

“M-am întors să privesc la gruparea care rămăsese plecată înaintea tronului. Ei nu știau că Isus a plecat. Satana s-a prezentat așezat pe tron, încercând să ducă mai departe lucrarea lui Dumnezeu. I-am văzut privind spre tron și rugându-se: ‘Tată, dă-ne duhul Tău!’ Atunci Satana a suflat asupra lor influența lui nesfântă. În ea era lumină și multă putere, dar nu dragoste scumpă, bucurie și pace. Scopul lui Satana era să-i țină în amăgire, și să-i atragă înapoi prin amăgire pe copiii lui

Dumnezeu. Am văzut cum unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfintelor, și mergeau să se alăture celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana” (Day Star – 14 martie 1846).

Când Dumnezeu a trimis “o puternică lumină” despre lucrarea de curățire din Ziua Ispășirii, puțini au fost cei care s-au bucurat de ea și au apreciat-o. Ei au înțeles că începea o nouă fază a planului de mântuire, și L-au urmat pe Isus acolo unde se desfășoară ea, în Sfânta Sfintelor. Până atunci, mântuirea era realizată prin iertarea păcatelor, sub protecția neprihănirii lui Hristos. Acum urma o nouă fază, aceea a curățirii, a ștergerii păcatelor, astfel ca nunta – unirea dintre divin și uman – să poată avea loc.

Dar lumea creștină nu a dorit să urmeze pe Isus în această nouă fază a planului de mântuire. Ea a considerat că Scriptura nu este suficient de clară la acest subiect, și este mai sigur să rămână la faza îndreptățirii, pe care o predicaseră ani de zile, și prin care avuseseră asigurarea cerului că sunt acceptați prin sângele înlocuitor.

Dar această lucrare se încheiase. Isus nu Se mai afla “pe tron,” iar ei nu au știut că El a părăsit lucrarea ce se desfășurase de secole în Sfânta. Ei au fost lăsați în întuneric deplin. Nicio rază de lumină de la Isus nu a mai ajuns asupra lor. Rezultatul? Văzând tronul liber, și înțelegând repede oportunitatea fenomenală care i se oferă, Satana s-a așezat pe el și a preluat lucrarea lui Dumnezeu după așteptările închinătorilor. El a preluat lucrarea din Sfânta, oferind iertare fără biruință asupra păcatului.

De atunci, creștinismul are un alt Hristos și nu știe. Bisericile, rămase în întuneric deplin, primesc lumină și putere, dar nu știu că ele vin de la un alt hristos; ele se roagă cu sinceritate să primească Duhul Sfânt, dar cel așezat pe tron, nefiind Hristos, nu le poate oferi decât duhul lui, o “influență nesfântă” care le dă convingerea că se află pe calea cea dreaptă.

Sub această influență nesfântă creștinismul s-a dezvoltat rapid, devenind o unealtă puternică în amăgirea neamurilor. Iar “influența,” din nefericire, a avut efecte cumplite chiar asupra celor care L-au urmat pe Hristos în lucrarea de ștergere a păcatelor din Sfânta Sfintelor.

Descrierea este paralizantă în simplitatea ei:

“Am văzut cum, unul după altul, părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfintelor, și mergeau să se alăture celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana.”

Din motive cât se poate de evidente, această frază nu a mai fost inclusă în ultimele ediții ale cărții *Experiențe și Viziuni*.

Cine sunt cei care “se rugau lui Isus în Sfânta Sfintelor”? Noua biserică adventistă, desigur. Unicul popor care știa unde este, ce face și cine este adevăratul Hristos. Poporul căruia, prin Spiritul Profeției, Dumnezeu i-a trimis o mare lumină,

iar el a acceptat-o cu bucurie, în ciuda criticilor, umilințelor și urii din partea celor care nu fuseseră dispuși să-L urmeze pe Isus în noua Sa lucrare.

Acum, „unul după altul,” ei au întors spatele soluției lui Dumnezeu pentru eradicarea păcatului, o lucrare realizabilă doar în Sfânta Sfintelor din sanctuarul ceresc, și au ales soluția diavolului, o falsă îndreptățire prin credință, care îți permite să trăiești în păcat la umbra mijlocirii lui Hristos.

În loc să devină mireasa lui Hristos, biserica a fost adoptată de Babilonul cel mare, iar bisericile “surori” s-au grăbit să-i ofere cadou garderoba lor învechită, de care se săturaseră și care deja se demodase. În loc să fie îmbrăcată cu “în subțire, strălucitor și curat,” biserica se fudulește cu zdrențele academice ale unui creștinism peste care Satana suflă cu mare efect influența lui malefică. Fără diplome de la marile universități ale lumii, niciun profesor adventist nu poate preda în școlile noastre. Goana după diplome universitare a rămas singura mișcare din marea mișcare adventă.

Moștenim ereditar năzuința ascunsă și neînțeleasă din inima lui Israel: „Vrem să fim ca neamurile, ca familiile celorlalte țări, vrem să slujim lemnului și pietrei!” (Eze 20:32), deși destinul nostru ne chema să fim un popor ales, pus deoparte, prin care Dumnezeu să-Și facă cunoscut Numele cel mare înaintea neamurilor. Și nu aveam nevoie de acreditare de la neamuri spre a ne duce misiunea la bun sfârșit. Acreditarea divină era suficientă.

Această paralelă cutremurătoare ar trebui să producă un seism devastator în sufletele străjerilor de pe zidurile Sionului.

Și ce vedem? Niciun amvon adventist nu amintește, măcar în treacăt, de această viziune primordială, în care drumul nostru a fost descris cu atâta precizie. Presa bisericii nu dorește să tulbure cititorii – și să piardă abonamente – cu astfel de istorii negativiste. Există un efort concertat de a tencui cu ipsos zidul netrebnic pe care acest popor îl ridică între el și Dumnezeu (Isa 59:1.2), prin decizia cumplită de a prefera o viață de păcat sub scutul îndreptățirii, în locul vindecării și unirii cu natura divină prin ispășirea finală realizată în Sfânta Sfintelor.

Israel nu a vrut să creadă că va ajunge să părăsească pe Domnul și să rupă legământul. Iar atunci când această tragedie s-a întâmplat, nu a vrut să recunoască, în ciuda mesagerilor trimiși “în fiecare dimineață.”

La fel se întâmplă cu noi. Nu am dat atenție avertizării că “unul după altul” urma să părăsim doctrina noastră fundamentală, lucrarea lui Hristos în Sfânta Sfintelor, iar când s-a întâmplat, o astfel de situație părea atât de devastatoare, încât am preferat să ne facem că nu există. În ciuda tuturor mesagerilor trimiși de Domnul “în marea Sa îndurare.”

Din acest impas nu se va ieși, se pare, decât prin zguduirea și cernerea pe care le tot evităm de ani de zile, și ne rugăm să nu se întâmple. Dintr-un asemenea seism nu vor scăpa decât cei care au pășit dincolo de perdea și s-au bucurat de

efectele mijlocirii lui Hristos, primul dintre noi făcut o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul.

Și vor păși acolo, pe deplin conștienți și convinși de vrăjmășia adânc ascunsă în inima firească, doar datorită seriozității cu care au tratat pe mesagerii lui Dumnezeu, trimiși la noi în fiecare dimineață.
